

жавши се Помаци, селачи и заптии той милостиво позволи да отиватъ въ мѣнастиря да се гошаватъ съ мѣнастирско вино и съ агнета. Нека добритѣ калугери и калугерки тоже да се порадоватъ за одържаната побѣда и за вътворението на спокойствието. Тамъ отиде да обѣдва и да побѣсѣдва и самъ каймакамина съ Джонъ Буллъ. Ще бжде той паша, мютесарифинъ, може муширъ и валия.

Обезглавенитѣ трупове бѣхъ прѣладени на врани-тѣ и на другитѣ хищни птици, сѣщо и на сивитѣ вълци. Благодарение Богу, нѣма кого да привлекжтъ къмъ слѣдствие, защото никой не остава живъ. Враниитѣ конь на киседжията изджхваше; главата си той вече не издига и само си мърда крактѣ.

Побратимката и калугеркитѣ сидѣха въ яра, не пѣяха, не плачаха, и само мълчаха. Странно и чудно бѣ че никой не се срѣшна съ тѣхъ, никой не ги трѣсяше; всичкитѣ се устремиха въ мѣнастиритѣ.

Побратимката вастѣпи мѣстото на майка. Калугеркитѣ се бояха да се мръднатъ отъ мѣстата си. Въ това врѣме влѣзе въ яра казашки разтѣздъ,—векилъ—онбаши Петръ Катхрджията съ четирма казаци бѣлгарски момци. Тѣ ги видѣха, поговориха съ тѣхъ и ги взеха съ себе си да ги заведжтъ въ мѣнастиря.

Женитѣ минаха покрай каймакамина, който сидѣше прѣдъ вратата и бесѣдуваше за такова нечувано поражение. Главитѣ бѣхъ нарѣдени въ рѣдъ покрай стѣната: Джонъ Буллъ и драгоманина провѣрряваха по тѣхнитѣ черти теоринитѣ на Галля и на Лаватера.

Векилъ-онбашията, на предложеній му въпросъ само отговори:

— По заповѣдь на сотника, ний ги придружаваме до мѣнастиря, отъ Стара-Загора, прѣзъ дѣто минавахме. Намъ е казано че за всѣкий косъмъ отъ тѣхнитѣ глави ний ще отговоримъ съ главитѣ си.

На каймакамина се искаше да поглѣдне калугеркитѣ, но като изглѣда Англичанина той промълви: „вървете съ Богомъ!“ и имъ даде за конвой още двама заптии, за да не посмѣе никой да ги закачи. На казацитѣ той